

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **R. R.**, zast. Mgr. et Mgr. Kamilou Mesiarkinovou, advokátkou, se sídlem Orlí 36, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2013, č. j. 57 A 42/2011 – 68,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2013, č. j. 57 A 42/2011 – 68, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 2. 2011, č. j. JMK 148388/2010 (dále též „napadené rozhodnutí žalovaného“), zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 15. 9. 2010, č. j. ODSČ-30752-PŘ/-10, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b), j) a l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) a byla mu uložena pokuta ve výši 20.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a náhrada nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 9. 3. 2010 v 2.55 hodin řídil automobil tovární značky Ford Mondeo registrační značky X v Brně, ulici Křenová ve směru od ulice Špitálka k ulici Dornych, kde po předchozím požití alkoholu v kombinaci s užitím léků nepřízpůsobil rychlost jízdy svým schopnostem, najel na vyvýšený nástupní ostrůvek tramvaje, zastávka Vlhká, a následně

vjel vpravo na chodník, kde pravou stranou vozidla narazil do sloupu trolejového vedení č. 9/16/31. Po nárazu zůstalo vozidlo stát na ulici Křenová, žalobce z místa dopravní nehody odešel, aniž by vozidlo uzamkl. Po zadržení hlídkou Policie ČR se k řízení vozidla doznal a uvedl, že před jízdou užil léky Wellbutrin, Stilatox, Trittico a asi ve 20.30 hodin dne 8. 3. 2010 vypil jedno pivo a odlivku tvrdého alkoholu. První zkouška na přítomnost alkoholu v krvi, které se žalobce podrobil, vykazala hodnotu 0,77 g/kg alkoholu v krvi, opakovaná zkouška vykazala hodnotu 0,73 g/kg alkoholu v krvi, následné lékařské vyšetření odebraného vzorku krve vedlo ke zjištění hladiny 0,62 g/kg alkoholu v krvi žalobce.

[2] Proti napadenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 18. 4. 2011 žalobu u Krajského soudu v Brně, v níž namítal, že mu ve správním řízení bylo odňato právo vyjádřit se zakotvené v § 73 odst. 2 přestupkového zákona, když správní orgán I. stupně jednal v jeho nepřítomnosti po té, co se z jednání opakovaně omluvil, ačkoliv všechny své omluvy doložil rozhodnutím svého ošetřujícího lékaře o dočasné pracovní neschopnosti. Dále žalobce uvedl, že mu podle jeho názoru napadené rozhodnutí žalobce nebylo řádně doručeno, protože v rozhodné době již měl zřízenou datovou schránku, žalovaný však nerespektoval zákonný příkaz stanovený v § 19 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a doručoval toto rozhodnutí prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb na adresu, na níž se žalobce nezdržoval. Konečně byl žalobce toho názoru, že uložený trest je zjevně nepřiměřený spáchanému přestupku. Ze všech těchto důvodů navrhl žalobce, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 31. 1. 2013, č. j. 57 A 42/2011 – 68, žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává. Krajský soud došel k závěru, že posouzení náležitostí omluvy spadá do diskrečního oprávnění správního orgánu a je na něm, jak v daném případě vyloží neurčité právní pojmy „náležitá omluva“ a „důležitý důvod.“ Žalobce v řízení nedoložil, že ve dnech, na které byla nařízena správním orgánem I. stupně jednání, byl jeho zdravotní stav natolik vážný, že mu neumožnil se těchto jednání zúčastnit – žalobce sice byl v dočasné pracovní neschopnosti, ale měl od lékaře povolené vycházky dle své potřeby, krajský soud se proto ztotožnil s postupem správních orgánů, které opakované omluvy z nařízených jednání vyhodnotily jako účelové se snahou vyhnout se postihu za protiprávní jednání. Žalobce měl podle krajského soudu možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a navrhopat důkazy i písemně, což rovněž neučinil.

[4] Jako důvodná nebyla krajským soudem shledána ani žalobcova námitka týkající se nedoručení napadeného rozhodnutí žalovaného. Krajský soud sice konstatoval, že žalovaný nerespektoval zákonem stanovená pravidla pro doručování a dopustil se tak procesního pochybení, protože byl povinen své rozhodnutí žalobci doručit prostřednictvím datové schránky, s odkazem na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 – 73, (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz) však dospěl k závěru, že žalobce se s obsahem napadeného rozhodnutí seznámil, protože mu bylo po uplynutí lhůty k vyzvednutí vhozeno do schránky, a navíc stihl včas podat správní žalobu a že tedy „materiální funkce doručení“ byla naplněna. Nakonec krajský soud rovněž uzavřel, že

pokračování

žalobci uložená sankce je přiměřená vzhledem k závažnosti přestupku i dalším okolnostem žalobcova případu.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též stěžovatel) včasnou kasační stížnost, kterou založil na kasačním důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Naplnění tohoto důvodu stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud podle jeho názoru nesprávně posoudil otázku doručení napadeného rozhodnutí žalovaného a s tím spojené otázky právní moci tohoto rozhodnutí, respektive zániku odpovědnosti za přestupek ve smyslu § 20 přestupkového zákona.

[6] Stěžovatel ve své kasační stížnosti zopakoval námitku, kterou již uplatnil v řízení před krajským soudem, totiž že ačkoliv měl po celou dobu správního řízení zřízenou datovou schránku, bylo mu napadené rozhodnutí žalovaného doručováno výhradně v listinné podobě tak, že toto rozhodnutí bylo po neúspěšném doručování dne 22. 2. 2011 uloženo deset dní na poště a poté dne 4. 3. 2011 vhozeno do poštovní schránky. Podle stěžovatelova názoru nebyly v jeho případě ani naplněny zákonné podmínky doručení fikcí, ani na něj nedopadají závěry krajským soudem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, protože zde nejsou žádné důkazy vypovídající o tom, kdy se stěžovatel s napadeným rozhodnutím žalovaného seznámil (tedy kdy jej vyzvedl ze schránky, do níž bylo vhozeno), protože rozhodnutí bylo vloženo do schránky na adresu, na níž se v předmětné době nezdržoval. Vzhledem k tomu nesouhlasí se závěrem krajského soudu, který dovozuje fakt, že se stěžovatel s obsahem napadeného rozhodnutí žalovaného seznámil, ze skutečnosti, že proti němu včas podal správní žalobu. Stěžovatel tvrdí, že vzhledem k tomu, že není jasné, kdy došlo k doručení napadeného rozhodnutí, není ani možné určit, kdy začala lhůta pro podání této žaloby vlastně plynout. Sám stěžovatel uvádí, že si napadené rozhodnutí vyzvedl až několik týdnů po uplynutí lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek a teprve tehdy podal z procesní opatrnosti žalobu proti tomuto rozhodnutí směřující.

[7] Stěžovatel má za to, že pokud by soudy aprobovaly praxi, kdy správní orgány nejsou povinny respektovat zákonný příkaz doručovat účastníkům řízení prostřednictvím datových schránek, mají-li je zřízeny, došlo by k narušení jejich právní jistoty a legitimního očekávání. Odkazuje přitom na závěry ze zasedání poradního sboru Ministerstva vnitra, podle nichž se fikce doručení neuplatní v případě, kdy bylo osobě, jež má zřízenou datovou schránku, doručováno dle § 20 správního řádu, tedy na adresu pro doručování. Z toho podle stěžovatele plyne, že v případě doručení jiným způsobem než prokazatelným osobním předáním a převzetím písemnosti, nelze řádné doručení nahradit fikcí, pokud mělo být dané osobě správně doručováno do datové schránky.

[8] Protože neexistuje žádný důkaz prokazující, kdy se skutečně stěžovatel s obsahem napadeného rozhodnutí žalovaného seznámil, měl podle něj krajský soud vycházet z toho, že se tak stalo v den podání žaloby, tedy 18. 4. 2011, což je již po zániku jeho odpovědnosti za přestupek.

[9] V této souvislosti zastává stěžovatel stanovisko, že správní řízení o přestupku mělo již být zastaveno podle § 76 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona, protože se jej nepodařilo pravomocně ukončit v jednoleté lhůtě stanovené k jeho projednání a stěžovatelova odpovědnost za tento přestupek tak zanikla. To, že v této lhůtě nebylo stěžovateli procesní chybou správních orgánů umožněno se s obsahem napadeného rozhodnutí seznámit, mu nelze přičítat k tíži, jak to podle jeho mínění činí krajský soud. Argumentaci, podle níž v případě, kdy se obviněný z přestupku fakticky seznámí s rozhodnutím o přestupku až po zániku jeho odpovědnosti, ale ještě v době, kdy teoreticky běží lhůta pro podání správní žaloby, a je-li tato žaloba i podána, vede to k obnovení odpovědnosti za přestupek, považuje stěžovatel za nepřijatelnou. Z těchto důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a současně s tím řízení zastavil.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Jedinou kasační námitkou uplatněnou stěžovatelem je nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem v souvislosti s rozhodnutím o tom, zda napadené rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno. Soud je povinen zkoumat, zda jsou splněny podmínky řízení. V případě řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je jednou z podmínek řízení i doručení napadeného rozhodnutí správního orgánu žalobci (jeho právní moc). V daném případě podle názoru žalovaného a krajského soudu bylo napadené rozhodnutí doručeno stěžovateli fikcí dne 4. 3. 2011 a tohoto dne nabylo právní moci. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že, doručení písemnosti fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu může nastat pouze za předpokladu splnění zákonem stanovených podmínek pro tento způsob doručení. Jednou z těchto podmínek je i okolnost, že správní orgán nemá podle zákona doručovat jiným způsobem. Jak správně krajský soud konstatoval v napadeném rozsudku, z § 19 odst. 1 správního řádu vyplývá, že správní orgán je povinen doručovat účastníkovi prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky a k doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb může správní orgán přistoupit toliko, pokud doručení do datové schránky není možné. Krajský soud vzal za zjištěnou skutečnost (žalovaným nijak nezpochybněnou) tvrzení stěžovatele o tom, že stěžovatel měl v době doručování napadeného rozhodnutí žalovaného aktivovanou datovou schránku, což však žalovaný při doručování nijak neověřoval. Pokud by tomu tak

pokračování

bylo, bylo by ovšem nutno konstatovat, že nebyly splněny podmínky pro doručování prostřednictvím držitele poštovní licence a tedy ani pro případné doručení fikcí na adrese pro doručování.

[14] Nejvyšší správní soud v této souvislosti shledává nepřípadným odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 – 73, neboť ve věci řešené citovaným rozsudkem šlo o námitku neúčinného doručení písemností zmocněnému zástupci účastníka řízení. Podstatný rozdíl tak spočívá nejenom v tom, že nyní projednávaná věc se týká problematiky možnosti uplatnění fikce doručení v případě, kdy je rozhodnutí doručováno nesprávně poskytovatelem poštovních služeb namísto správného doručování do datové schránky, ale zejména v té okolnosti, že v případě citovaného rozsudku byly zásilky doručeny a převzaty zmocněncem (jeho zaměstnankyněmi). V nyní řešeném případě jde však o situaci, v níž k převzetí doručované písemnosti vůbec nedošlo.

[15] Soud se ztotožnil s argumentací stěžovatele ohledně smyslu právní úpravy způsobů doručování. Pokud si adresát zřídí datovou schránku, povinnost kontrolovat poštu na adrese trvalého pobytu (či adrese pro doručování) zaniká, neboť je oprávněn spoléhat, že orgány veřejné moci v souladu se zákonem budou veškeré písemnosti doručovat do datové schránky. V takovém případě je tedy uplatnění fikce doručení podle příslušných procesních ustanovení (v případě správního řízení podle § 24 odst. 1 správního řádu) vyloučeno. Z obsahu správního ani soudního spisu nevyplývá, že by si stěžovatel doručovanou písemnost (napadené rozhodnutí žalovaného) převzal, a závěr o doručení nelze učinit ani z pouhé skutečnosti, že podle záznamu poštovního doručovatele byla zásilka po uplynutí úložní doby vhozena dne 7. 3. 2011 do poštovní schránky stěžovatele. Pokud totiž žalovaný nepostupoval procesně správným způsobem při doručování, a nemohla se v důsledku toho uplatnit fikce doručení, leží důkazní břemeno ohledně okamžiku skutečného doručení napadeného rozhodnutí na žalovaném, přičemž žalovaný žádné důkazy nepředložil. Za důkaz toho, že stěžovateli bylo napadené rozhodnutí fakticky doručeno, nelze považovat ani podání žaloby, neboť nelze vyloučit možnost, že se potřebné informace k jejímu sepsání a podání stěžovatel mohl dozvědět i jiným způsobem, aniž by mu napadené rozhodnutí žalovaného muselo být skutečně doručeno. To, že žaloba byla podána včas, tedy ve lhůtě plynoucí od domnělého doručení napadeného rozhodnutí žalovaného, nehraje v této úvaze žádnou roli, neboť pokud není postavené najisto, kdy bylo napadené rozhodnutí doručeno, není možné ani určit, odkdy lhůta k podání žaloby plyne, jak správně namítá stěžovatel.

[16] V této souvislosti se Nejvyšší správní soud zabýval též možnou aplikací fikce doručení ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118, č. 1838/2009 Sb. NSS. V tomto rozsudku bylo judikováno, že „[j]e-li účastník řízení, jehož práva, právem chráněné zájmy či povinnosti byly rozhodnutím dotčeny (§ 14 odst. 1 správního řádu z roku 1967), opomenut při oznámení rozhodnutí, nastane fikce oznámení rozhodnutí k okamžiku, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by mu bylo rozhodnutí řádně oznámeno. Opomenutí účastníka při oznámení rozhodnutí je v takovém případě procesní vadou

zhojitelnou bez újmy na nastalé právní moci rozhodnutí jen za předpokladu, že fikce oznámení rozhodnutí nastala natolik včas, že opomenutý účastník mohl užít zákonných procesních prostředků na svou obranu ještě před tím, než správní orgán měl rozhodnutí za pravomocné.“ Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že rozšířený senát se v citovaném rozsudku zabýval otázkou tzv. opomenutých účastníků řízení, tj. dalších dotčených osob (nyní ve smyslu správního řádu z roku 2004 účastníků dle § 27 odst. 2) a jádro argumentace rozšířeného senátu směřuje k poměřování ochrany nabytých práv účastníků, kteří jednali v důvěře v právní moc správního rozhodnutí a ochrany práv účastníka, kterému nebylo správní rozhodnutí procesně doručeno. Nyní řešený případ je zcela odlišný v tom, že v něm je aplikována právní úprava dle správního řádu z roku 2004 a jedná se o řízení ve věci správního trestání, v němž jediným účastníkem je stěžovatel. Navíc nebylo ani prokázáno, že by znalost stěžovatele o obsahu napadeného rozhodnutí žalovaného byla rovnocenná, jako v případě řádného doručení napadeného rozhodnutí, ani nebyl postaven na jisto okamžik, kdy se tak mělo stát. Na předmětný případ (s níže uvedenou výhradou týkající se nutnosti ověření relevantních skutečností) proto nelze aplikovat ani zákonnou fikci doručení ve smyslu § 23 odst. 4 správního řádu ani fikci oznámení rozhodnutí ve smyslu výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 25/2007 (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, čj. 4 As 6/2013-28, vydaný ve skutkově obdobném případě).

[17] Nejvyšší správní soud k okolnostem doručování napadeného rozhodnutí dodává, že ze správního ani soudního spisu nelze ověřit, zda stěžovatel měl v rozhodnou dobu skutečně aktivovanou datovou schránku. Ze spisu nelze ani ověřit to, zda adresa, na kterou bylo stěžovateli doručováno prostřednictvím České pošty (Táborského nábřeží 5, Brno), je adresou pro doručování sdělenou účastníkem ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu, případně adresou pro doručování vedenou v systému evidence obyvatel ve smyslu § 20 odst. 1 správního řádu. S jistotou lze ovšem konstatovat, že se nejednalo o adresu trvalého pobytu stěžovatele (Poříčí 17, Brno). Krajský soud tedy v dalším řízení musí (v rámci ověření doručení napadeného rozhodnutí, které je jednou z podmínek řízení) především zjistit, zda stěžovatel v době vypravení napadeného rozhodnutí měl aktivovanou datovou schránku. Teprve pokud by tomu tak nebylo, připadalo by v úvahu doručení fikcí dle § 23 odst. 4 správního řádu, avšak pouze za předpokladu, že bylo doručováno na doručovací adresu oznámenou stěžovatelem žalovanému, případně doručovací adresu dle evidence obyvatel. Při doručení písemnosti na jinou než doručovací adresu, respektive adresu trvalého pobytu, totiž je fikce doručení vyloučena. Doručovat je ovšem možno na jakoukoli adresu, kde bude adresát zastižen (§ 20 odst. 1 správního řádu), k zákonnému doručení však dojde pouze, pokud si adresát doručovanou písemnost skutečně převezme.

[18] Protože tedy není postaveno najisto, zda a případně kdy napadené rozhodnutí žalovaného bylo procesně správně doručeno stěžovateli a ani ze správních spisů ani ze soudního spisu nevyplývá, zda k tomuto doručení došlo dodatečně, není možné učinit závěr, že je napadené rozhodnutí žalovaného v právní moci a od kterého dne. Nezbyvá tedy než zavázat krajský soud, aby v souladu s výše uvedeným právním názorem splnění této podmínky řízení ověřil.

pokračování

[19] Pro postup soudu pro případ zjištění, že napadené rozhodnutí řádně doručeno nebylo, je směrodatný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 2 As 27/2004-78, č. 457/2005 Sb. NSS. V tomto rozsudku rozšířený senát uvedl: „[j]ak vyplývá ze s. ř. s., především z ustanovení § 72 odst. 1, podání žaloby, zejména pokud se týká lhůty dle tohoto ustanovení, je vázané na oznámení napadeného správního rozhodnutí. Nedostatek řádného doručení tohoto rozhodnutí příslušnému účastníkovi řízení (žalobci), spočívající v tom, že rozhodnutí bylo v rozporu s ustanovením § 25 odst. 3 správního řádu [z roku 1967, pozn. 4. senátu] doručeno přímo účastníkovi řízení a nikoli jeho zástupci, brání rozhodnutí o žalobě (přezkoumání vlastního napadeného správního rozhodnutí). Jestliže žaloba přes tuto vadu doručení správního rozhodnutí byla podána, jedná se o nedostatek žaloby (nedostatek podmínky řízení) odstranitelný. Samotná tato skutečnost (vada doručení) není bez dalšího důvodem k odmítnutí žaloby pro předčasnost [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Pokud soud, u kterého byla podána taková žaloba, zjistí, obvykle z vyžádaného správního spisu žalovaného, že rozhodnutí nebylo zástupci žalobce doručeno, uloží usnesením žalovanému doplnit spis (řízení) o doklad o doručení rozhodnutí tomuto zástupci účastníka řízení. Protože teprve tímto doručením bylo napadené správní rozhodnutí řádně oznámeno, plyne až od tohoto okamžiku lhůta k případnému rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo k rozšíření o další žalobní body (§ 71 odst. 2, věta třetí s. ř. s.). Z hlediska těchto právních závěrů není podstatné, zda žalobu podal přímo příslušný žalobce, nebo jeho zástupce, který zastupoval žalobce ve správním řízení (a který se o napadeném rozhodnutí dozvěděl jinak, než na základě řádného doručení). Jen takto je možno na jedné straně plně respektovat ustanovení § 25 odst. 3 správního řádu a zároveň i plně chránit práva dotyčného účastníka řízení (žalobce). Protože tedy v daném případě rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2003, č. j. 11 Ca 60/2003 – 33, bylo rozhodnuto o věci samé (o žalobě), aniž byla naznačeným způsobem odstraněna vada žaloby (podmínka řízení), nezbylo, než na základě kasační stížnosti tento rozsudek zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.“

[20] Pokud by tedy bylo zjištěno, že k doručení napadeného rozhodnutí žalovaného dosud nedošlo, krajský soud by tedy v dalším řízení vyzval žalovaného, aby své napadené rozhodnutí žalobci procesně řádným způsobem doručil a do spisu založil doklad o tomto doručení. Poté by soud o žalobě meritorně rozhodl, a to zejména při zohlednění zřejmé prekluze odpovědnosti za přestupek.

[21] Pokud ovšem krajský soud dospěje v návaznosti na zjištění rozhodných skutečností k závěru, že k včasnému doručení (tj. v běhu lhůty pro projednání přestupku) napadeného rozhodnutí došlo, bude třeba žalobu zamítnout vzhledem k tomu, že stěžovatel závěry krajského soudu ve vztahu k ostatním stěžovatelem uplatněným žalobním námitkám nijak nezpochybnil.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[22] Nejvyšší správní soud proto s přihlédnutím k výše uvedenému napadené usnesení pro nezákonnost zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[23] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu